

een veulentje. Toen — 't was al laat in de middag — ging de schuurdeur open en vloog hij naar buiten. „Is hij . . . zijn ze . . .,” aarzelde hij. Stil schudde vader het hoofd. „Ze zijn gered Tony, dank zij jou.” Verstond hij het goed, zei vader ze? Snikkend van vreugde sprong hij naar binnen,

waar Sandra rustig lag. Een klein veulentje probeerde met stijve pootjes overeind te komen en deed twee dwaze stappen naar hem toe. Met grote dankbare ogen keek Sandra hem aan. Wist ze wie haar het leven had gered? Het leek er wel op, want stil keek ze toe, toen het veulentje vol vertrouwen net als zijn moeder zijn kopje en ook zijn leven in zijn hand legde.

Ineke Brand

HET HEERTJE

*Er staat in onze witte tuin
een heertje,
een echt meneertje!
Hij heeft een mooie bolhoed op,
zijn ogen zijn net stukjes drop.
Zijn pak is wit,
ja, spier-, spierwit,
waar heus geen vuile vlek op zit.
Zijn neus . . . dat is een wortel!
Hij houdt een bezem in zijn hand
en rookt een pijpje dat niet brandt,
zo'n raar meneertje!*

*Wie raadt hoe deze grapjas heet?
Ik vind je dom als je 't niet weet!*

Elisabeth Wijnands.

Uit: *Wissewasjes*. Uitgeverij J. H. Kok, N.V., Kampen.